

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОРГАН НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА
ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ
СВ. СИНОД
№ 2652

София, Нова година, 1989

ПАТРИАРШЕСКО И СИНОДАЛНО НОВОГОДИШНО ПОСЛАНИЕ

„За Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години — като един ден“ (2 Петр. 3:8)

Възлюбени чедо на светата ни Църква,

Отново с радост и светли надежди посрещаме първия ден на Новата година. Колю душепастелно светият апостол определя „За Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години — като един ден“ (2 Петр. 3:8)! И наистина, какво са пред вечността дните, годините, вековете? Те са само неуловими мигновения в живота на Вселената, откъдето идват, и където отиват. Пред лицето на Бога, пред тайната на вечността няма вчерашен и утрешен ден. Вечната Светлина едновременно и еднакво огрява както миналите, така и бъдещите векове. Тя озарява нашия земен друм и насочва стъпките ни към изворите на богопознанието, към истинските ценности на живота, към служене на Бога и човеште за честити и добродолни дни.

Нова година! Нов отразък от забързания поток на времето! Стоящи пред прага на новото Лето Господне, като предади чедо на светата ни Православна църква да благодарим на Господаря на вековете за всичките Му благоденствия, с които Той щедро даря Църква, народ и Отечество през изтеклата година; с които утешаи сърцето ни и подкрепи нозете ни по пътя на ревностно църковно-патриотично служение.

През изтеклата година с Божия помощ нашата св. Църква обогати с нови изяви своя опит в старанията си за всеправославно единство, утвърждаване на мира в света, запазване целостта на творението, опазване на околната среда, спасяване великия Божий дар на живота. Тя организира у нас редица форуми, както и активно участва със свои представители на подобни изяви в чужбина и направи посълен принос в православно-евангелско свидетелство за единство и сътрудничество, за мир и добра воля между човешките (Лука 8:14).

Знаменително тържество през изтеклото Лето Господне бе 1000-годишнината от покръстването на братска Русия, в което светата ни Църква взе участие с представителна делегация. В Москва и София бяха отбелязани и кръган годишнини на подвора на двете Църкви-сестри. На тези празненства бе изтъкнати приносите на българския народ „за усояването на християнските истини и културни ценности“ от братята руси и за „развитие на религиозния и културен живот“ на великата славянска страна. Тези празници се превърнаха в живо свидетелство на сърдечните братски отношения и неизменяния любов, които съществуват между Руската и Българската православна църкви, между нашите братски еднокръвни славянски народи.

Друг юбилей през отминалата година бе 175-годишнината от блажената кончина на българския епископ-страдалец св. Софроний Врачански, протруда се с църковен, книжовен и родолюбив плам в един период от тежкото османско робство. А през настоящата година с подобаващо църковно тържество и литературни издания ще отпразнуваме с Божия помощ 250-годишнината от рождението му.

През изтеклата година още една юбилейна дата бе вписана в родолюбива църковно-исторически летопис — 100-годишнината от блажената кончина на приспоаметния Български екаврх Антим Първи, чийто силен образ остави ярък пример на велик роден първоначал, голям родолюбив мъченик за вяра и род, за свободно Отечество и вечно братство със славянска Русия.

Скъпи чедо на светата ни Църква, Надеждите и упованията, с които сме изпълнени при настъпването на Новата година, са особено светли и обидриелни. Необходимо е обаче да разтворим сърцата си още по-широко за евангелската любов и да открием душите си за вечните истини на словото Божие. Любова, която е търпелива и изпълна с благод, не се превъзна и зло не мисли, която на всичко е надява и никога не отпада (1 Кор. 13:4-8), ще утвърди и укрепи нашите стъпки през Новата година за възход към нов живот на мир и правда, на истинско братство и доброделие. Светлината на вярата пък ще открие пред духовните ни очи непостижимите тайни на живота и битието, и по такъв начин ще направи пътя ни напред по-светъл и по-ясен.

Нека и през начаваната се Нова година продължим с усърдие да разгаряме пламъка на вярата, която ни свързва с Бога и вечността, да не отслабва в сърцата ни порива на любовта. Напротив, все по-силно да се разгаря тя в нас и да ни укрепя за вършене на правда Божия тук на земята, за да живее човечеството в мир, братство и всаки доброделие. Нека безленостно се трудим, направяем да се усърднееваме и в извисяване по дестината на духовните ценности, за благо на обновеното ни Отечество, род и Родина.

Като поздравяваме с отеческа обич в Господа нас — духовните ни чедо в Родината и извън нея с настъпното Новолетие, молитвено Ви благопожелаваме крепко здраве, духовен възход и благополучие, благоденствие и по-нататъшен напредък на Отечеството, мир на света и благоенствие межд човешките!

ЧЕСТИТА И БЛАГОСЛОВЕНА НОВА ГОДИНА!
Благодата на Господа нашего Исуса Христа, и любовта на Бога и Отца, и обумването на Светаго Духа да бъдат с всички нас. Амин“ (2 Кор. 13:13).

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ
и
Митрополит Софийски

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† НЕВРОКОПСКИ МИТРОПОЛИТ ПИМЕН

† ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ МИТРОПОЛИТ СТЕФАН

† ДОРОСТОЛСКИ И ЧЕРВЕНСКИ МИТРОПОЛИТ СОФРОНИЙ

† СТАРОЗАГОРСКИ МИТРОПОЛИТ ПАНКРАТИЙ

† ЛОВЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ ГРИГОРИЙ

† ВРАЧАНСКИ МИТРОПОЛИТ КАЛИНИК

† СЛИВЕНСКИ МИТРОПОЛИТ ИОАННИЙ

† ПЛОВДИВСКИ МИТРОПОЛИТ АРСЕНИЙ

† ВИДИНСКИ МИТРОПОЛИТ ДОМЕТИАН

† АКРОНСКИ МИТРОПОЛИТ ИОСИФ

† ЗАПАДНОЕВРОПЕЙСКИ МИТРОПОЛИТ СИМЕОН

† НЮ-ЙОРКСКИ МИТРОПОЛИТ ГЕЛАСИЙ

НОВОГОДИШНИ ПОЗДРАВЛЕНИЯ НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО БЪЛГАРСКИЯ ПАТРИАРХ МАКСИМ

ДО Г-Н ТОДОР ЖИВКОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ДЪРЖАВНИЯ СЪВЕТ НА
НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ТУ К

Уважаеми г-н председател,
По случай настъпването на Новата 1989 година от името на Св. Синод на Българската православна църква и лично от мое име с особена приятност Ви поднасам най-сърдечни поздравления. Пожелавам Ви крепко здраве, дълголетие благоплодно служение за доброто на същата ни родина Народна република България и за постигане на желания от всички човени мир в света.
С дълбоко уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО Г-Н ГЕОРГИ АТАНАСОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ
НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ТУ К

Уважаеми г-н председател на Министерския съвет.

По случай Новата 1989 година от името на Св. Синод на Българската православна църква и лично от мое име с уважение поднасам Вам и на членовете на правителството на Народна република България най-сърдечни поздравления, пожелавам Ви крепко здраве, дълголетие и благоплодни успехи във високото Ви служение за възход на същата ни Татковина, за благоденствие на нашия трудолюбив и миролюбив народ, за укрепяване на мира в света.
С дълбоко уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО Г-Н СТАНКО ТОДОРОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ТУ К

Уважаеми г-н председател,
Настъпването на Новата 1989 година за Св. Синод на Българската православна църква и лично за мен е приятен повод да Ви поздравя най-сърдечно с пожелания за крепко здраве, дълголетие и успешни трудове за благоденствието на нашия миролюбив и трудолюбив народ.
С уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО Г-Н ПЕТЪР МЛАДЕНОВ
МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
НА НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ТУ К

Уважаеми г-н министър,

По случай настъпването на Новата 1989 година имам приятния повод от името на Св. Синод на Българската православна църква

и лично от мое име да Ви изразя най-сърдечни поздравления, пожелавам Ви от сърце крепко здраве, дълголетие и много успехи в поелото на високото Ви и отговорно служение за добри отношения между народите и за утвърждаване на мира в света.
С уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО Г-Н ЛЮБОМИР ПОПОВ
ЗАМЕСТНИК-МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ,
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИТЕТА ПО ВЪПРОСИТЕ
НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА
И НА РЕЛИГИОЗНИТЕ КУЛТОВЕ

ТУ К

Уважаеми г-н председател,

Приятно ми е от името на Св. Синод на Българската православна църква и лично от мое име да Ви поздравя сърдечно по случай настъпването на Новата 1989 година с пожелание за лично здраве и дълголетие, за благоденствие на нашия добър народ и за мир в света.
С уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО НЕГОВО ПРЕВЪЗХОДИТЕЛСТВО
Г-Н ВИКТОР ШАРАТОВ
ИЗВИДЕЛЕН И ПЪЛНОМОЩЕН ПОСЛАНИК-
НА СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ В БЪЛГАРИЯ

ТУ К

Ваше Превъзходителство,

От мое име и от името на Св. Синод на Българската православна църква с особена приятност Ви поднасам най-сърдечни поздравления по случай настъпването на Новата 1989 година, пожелавам Ви крепко здраве, дълголетие и много благи плодове в усърдното за дружба и сътрудничество между съветския и българския народи и за укрепяване на мира в света.
С уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

ДО Г-Н ГЕОРГИ ДИМИТРОВ-ГОШКИН
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА НАЦИОНАЛНИЯ КОМИТЕТ
ЗА ЗАЩИТА НА МИРА

ТУ К

Уважаеми г-н председател,

По случай настъпването на Новата 1989 година приемам най-сърдечни ми поздравления с пожелания за все по-големи успехи на благородното дело за мир между народите.
С уважение.

† МАКСИМ
ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

† НЕВРОКОПСКИ МИТРОПОЛИТ ПИМЕН

В ЗАРИТЕ НА 75-ЛЕТИЕТО

На 29 октомври 1914 г. в китното троянско село Орешка сестра съгласен ден децата лика на новороден младенец и детски плач изпълни с радост сърцата на щастливи родители. На Найден а Пенка Милкови се бе родил син — Марин.

Седемдесет и четири години оттогава ние отново минахме край Орешката и се освобихме пак в Троянската св. обител, несъмнена свидетелка за събата на народа ни през дълги векове. След богоугодна служба, сто ни събрали на Божя трапеза около досточтимия Св. Св. Български Патриарх и Софийски митрополит МАКСИМ.

През тия пълни 74 години Бугу биае уседно неизвестното тогава орешкаче да възрасте телом, да укрепне духом и с троянско благочестие да премине всички иерархически степени, да достигне митрополитско звание и по Божии промисъл да бъде възведен на историческия български патриархески престол.

Днес той седя сред нас като брат, огран от зарите на 75-летие-

то си.

Ние, Високореповенците Ваши събрата от правоверническия освещен Синод, добре разбираме и Братски споделяме затрогавата радост, която днес разтуптава сърцето Ви, бликава от спомени на детство и юност:

— Когато, поели към Зеленковец, сте възкачвали величествен Балкан, който злате и разказва толкова народни мъки и подвизи от славното ни историческо минало;

— когато връщат Ви е стъпал по тия места, дето планината връгряща небето и го низвежда в дар на земята;

— когато, приканен от благия звън на манастирската камбана сте влизали в сватата обител на Троянската Богоматер и под нейния благослов из ден в ден, година след година сте възраствали и укрепвали във явря и благочестие, посетен поживено да служите на Църква и народ в свято звание и жертвен подвиг.

За дълголетното благополюдиете Ваше служение аз често съм говорил — по синодну възлагане и по сърдечен порив и казаното от мене е отразено в църковния ми живот. Няма да се отричам. Любопителните могат да видят как там. Изусещ съм да изследвам различните впечатления на Ваше Светейштво от последното Ви посещение в братската Съветска страна.

Знаем, Негово Светейштво Патриарх Максим, начело на високорепрезентативна църковна делегация, неотдавна пристъпва на историческите юбилейни тържества в Москва — 1000 години от покръстването на Русия. Върна се оттам, както сам споделя, „изпълнен със задоволство и духовна радост от съвместния си с тия тържества“. Обрада ни неговият разказ за църковния живот в Руската православна църква.

Ваше Светейштво, уважаеми присъстващи,

Исторически светата ни Църква е следвала неотклонно закон-

ните на народа ни, споделяла е съдбата му през вековете.

Със затрогващи примери на всепредано народослужение от страна на Църквата ни изобилствала е възраждането си. Особено в средата със светските Англичани в Москва. След Освобождението годините на народната власт църковният ни живот протрява дългопрестанен възход: възстановяването на Екархията през екарх. Патриарх, установяването на Патриаршата при патриарх Кирил, безоголното църковнослужителство на неиздржавствания Български Патриарх Максим.

В следване исторически пример на църковните строители от далечно и близко минало, ние братски уверяваме Негово Светейштво, че аз гледам си за духовния живот в Църквата ни, той има — както е минал досега и ще има напред — палата пълна, безрезервна подкрепа.

Еднакво затржени, ние ще ги изпълним, за да се радваме всички на плодотвора от богоправен, благополюден, богат църковен живот.

Добрите резултати пожелаваме да видим и да ги отчетем още на предстоящия юбилей — 75-летието на Негово Светейштво.

Честит рожден ден, Ваше Светейштво!

На многа, многа, многа лета!

Приветствие слово, прочетено на 29. X. 1968 г. в Тронската св. обител по случай рождения ден на Негово Светейштво Български Патриарх Максим.

† СТАРОЗАГОРСКИ МИТРОПОЛИТ ПАНКРАТИЙ

ЗА МИРНИ И ЩАСТЛИВИ БЪДНИНИ, ЗА ОБЩОЧОВЕШКО БЛАГОВОЛЕНИЕ

Заплаха за съществуването на човешката цивилизация и самият живот на Палангата от ядрена катастрофа са голямо значение за християнската ни съвест. Ето защо, днес много християнски църкви осъзнават голямата си отговорност пред Бога и човешките за съдбата на света, за запазване свещената дар живота, и без каквото и да било колебание искрено възприемат и активно участват във високорепрезентативна митрополитна дейност. Въпреки, заедно с хората на добрата воля, ратуват мъртъ да бъде свetosен огнен в онинието на семейната ни стрях, път на обществото, в което са признани да живеят с незалязващо живоносно съществуване на мир и правда над палангата както в настоящия век, така и в бъдещите векове.

Християните са убедени, че борбата за всеобщ мир изисква единството на всички хора, независимо от техните религиозни и идеологически различия. Човешкото, в това число и ние вървящите, с възхита посерепащите историческата реч на бележития ръководител на миролюбивата съветска страна Михаил Сергеевич Горбачов, пред Четирисветото и третата сесия на Общото събрание на ООН, в което с изключителна сила и яснотност, откровеност и затржженост, бе изложена съветската мирна програма за всеобщата система, гарантираща стабилна международна сигурност и мир.

Светът наистина надале в епоха, когато в основата на прогреса стои общочовешкият интерес, когато световната политика се определя от приоритета на общочовешките ценности. Ядрената заплаха надхвърля границите — национални, културни, религиозни. Под въпрос е поставена не само съдбата на отделни народи и страни, но животът изобщо на Палангата. Ядрената война не може да бъде оправдана нито от морална, нито от политическа гледна точка. Тя няма нищо в съвременния свят. Самата идея да бъде водена ядрена война в каквато и да било форма е недоволна за развитието на човешката цивилизация. По напата вярта тя е грях от порепаятата на непростимите грехове. Затова религиозните дейци — неотрорени от милитаристичната доктриналност — независимо от тяхната верска принадлежност на една или друга религия, на една или друга църква, безрезервно подкрепят и винаги ще подкрепят исканията за пълна ликвидация на ядреното, химическото, бактериологичното и конвенционалното оръжие за масово унищожение. Тазия програма е единствено верния път. Тя изисква под внимание интересите не на един народ, а на всички народи, на цялото човешество. Тя представлява радикална мярка за прекратяване надхвърлящата във възкржаването на земята и предотвратяването му в Космоса, за премахвање опасността от война изобщо. Човешкото трябва да влезе в третото хилядолетие, освободено от бремето на оръжията за масово унищожение. Стремелжът на всички хора трябва да бъде — въздушване на сигурен свят, свят на добротелността и несекащото щастие и радост, на нравствено извисената личност, на пълната убеденост, че всички хора са братя и трябва да живеят в братска слога, да се ползват от благодата на своя труд равноправно, да се хранят от трапезата си споконно, както това се осъществява в нашите страни на социалната справедливост.

Раззоржаването и развитието си взаимоспирания помежду си. Производственият и възпроизводственият на оръжията унищожават военните разходи до астрономически цифри. Чувстват: Всяка седмица от глад и болести умираат, както свидетелствуват световната ста-

тистка, над трина хиляди души. Три милиарда хора живеят в нищета. Осем милиона гладуват. Няма достъп до медицинско обслужване. В същото това време всеки ден в света се изразходват няколко милиарда долара за военни цели. Изгнана армия от човешки потешцила, света на човешката мисъл, вместо да работи за благодействието на хората, е въргната във военната машина, ангажирана е за военни цели, за производствено на оръжие, с което да бъдат обилни хората, да бъдат унищожени създадените от творческия ни гений материални и духовни ценности, да бъде унищожена самата ни цивилизация.

Премахне ли се обаче оръжието от лицето на земята, светът като цяло ще се промени с неузнаваема перспективност. Всички с това ще бъдат насочени към една единствена цел — благодействието, развитието по пътя на доброто във всички области на живота. Ще се спре и нравствената деградация на човешката личност, която по обита — препенка е по-страшна от ядрената и екологическата опасност. Хората няма да се стремят да живеят ден за ден, а ще гледат на настоящето и бъдещето с пълна увереност, с ведър поглед; апокалиптичния им страх ще изчезне и незинемно ще насочат сила за нравствено и духовно усъвършенстване; човешкото общество по-лесно ще бъде регулирано от законите на доброто; при социална правда, любовта ще се засили; барьерите, ограничавали общението между хората ще изчезнат, стряхът ще бъде заменен с общочовешка надежда; ще бъде търсено не онова, което ги разделя и отчуждава, а това, което ги обединява — братската прегръдка, като постиженията на човешкия гений ще бъдат достояние на всички народи. Въпреки дълбоките различия от исторически, идеологически, от социално-икономически и културен характер, светът ще търгне по нов път, нът съвместно да живее при еднаква и пълна сигурност.

Горди сме, че нашата община Родина — Народна република България, целия наш народ, в това число и веращите от църквите и религиозните изповедания у нас, активно участват и работат за запазване, както свещеност дар живота, така и за обновяването, за нравственото и културно издигане на нацията ни, за обогатяване с нови ценности материалната и духовната ни култура, за създаване на все по-благоприятен климат на взаимност, както в нашите дом — обичайното ни Отечество, така и на Балканите, в Европа и света, особено от смъртоносните оръжия. Светите ни Православни църкви са давали и ще продължават да дават своя всемерен принос в това благородно поприще.

Вслушвайки се в съвета на св. апостол Павел „ГЪРСЕТЕ МИР СЪС СИНИЦИ“ (Евр. 12:14) и ние, вървящите, с още по-голямо усърдие залагаем и ще залагаме на нашата паланга да се издигне долен и справедлив мир. Балканите да бъдат онова без ядрено и химическо оръжие, да се сбъднат вещанията на библейския мъдрец св. пророк Исая — „ЧОВЕЦИТЕ ДА ПРИКОВАТ МЕЧОВЕТЕ СИ НА ОРАЛА, И КОПИЯТА СИ НА СЪРПОВЕ; НАРОД СРЕЩУ НАРОД ДА НЕ ВЛИГА МЕЧ И ПОВЕЧЕ НАРОДИТЕ ДА НЕ СЕ УЧАТ НА ВОЙНА. (2:4), да имат топъл братскожелателни отношения, човешките да живеят в дружка благослава слога, обичайт дом Палангата, да бъде дом не на конфронтация, а на братство, сътрудничество и обдиржжване.

Това е нашето послание към света на прага на НОВАТА 1969 ГОДИНА

Изтерно, издължено по радио София, в павелчето на НОВАТА 1968 год.

живот, мерило на който е било св. Евангелие, то си придобива венета на светостта. Пред тази светост не, вършател, благоговейно скланяме глава в молитвен шепот към него.

Св. Климент и днес отпява зов към нас — неговите наследници, и към вас — питомците на Духовната академия, като ни завещава своето да назим неговите завети; зовното дело на св. Климент с свето Коринтско писмо — дело високодуховно, човеколюбиво, от което то ни води към напредък и благоденствие; зовното то ни учи на по-добро разбиране на взаимоотношенията между хората, — предпоставка за живот, в който общта, братските отношения и сирадеждността ще бъдат двигателите на взаимоотношенията между хората в света.

Дълбоко помислете пред паметта на свети Климент и пред неговото дело! А ми я!

ВЕЩЕЖИ:

1. Петър Петров, Климент Охридски и неговата епоха. Сборник от статиите по случай 1050 години от смъртта му. София, 1966 г., изд. ВАН, с. 49; — 2. Пан там; — 3. Пан там; — 4. Цитирано по Ал. Милев, Гръмчето зряне на Климент Охридски, София, 1966 г., с. 132—133; — 5. Св. Климент Охридски. Словеса и поуčenja. Превод от старобългарски език Архимандрит д-р Атанасий Бончев, Синодално издателство, София, 1970, с. 47; — 6. Пан там, с. 43; — 7. Кратко житие, гл. 1. по Ал. Милев, цит. същ., с. 131; — 8. Ц. Петров, цит. същ., с. 52; — 9. Др. Архим. Аг. Бончев, цит. същ., с. 5; — 10. Пан там, с. 7; — 11. Пан там, с. 13; — 12. Ц. Петров, цит. същ., с. 52; — 13. Ал. Милев, Жития на св. Климент Охридски, София, 1961, с. 117.

† ВИДИНСКИ МИТРОПОЛИТ ДОМЕТИАН

ВЗАИМНА ЛЮБОВ

Не дължите никому нищо освен взаимна любов. Ше говори като човек на Вярата. Самата дума религия е от латински произход и означава връзката на човека и Бога. Във философията на християнските мислители Бог е Творец на всичко видливо и невидимо и в тази връзка е сътворил цялата природа и самия човек — венец на творчеството Му. И когато Бог е сътворил всичко това, е имало хармония и красота. Откъде обаче започва дисхармонията между човека и природата.

Оттогава, когато вашите прародители са всички да станат равни с Бога, без да се подчиняват на Неговите повели. Първото грехопадение, замърсено човешката душа, е свързано със завистта между братята Каин и Авел, е човешката злоба и алчност. Стига се и по-далеч — човекът се отдалечава от Бога, човек започва да комува не само срещу човека, но и срещу природата. Не случайно Христос е сателен рече казва, че ако чистотата на човешкото сърце не е като невинното дете, то няма място в Царството Божие.

Не случайно в основата на християнската философия са думите на св. апостол Павел: „Не дължите никому нищо освен взаимна любов“. И на природата, и на духовните същества се гледа като на свят дар. Едно от правдата на християнствата е да не правят на другите това, което не иска да направят на него. И те — въртат и чдротата от словото Божие — независимо какви очи се гледа на тях, трябва да имат своето място в живота. За да можем да осъзнаем призиването си сред хората. И светът да се филтрира през вениите слова и правди. Да изградим нов свят на духа, изпълнен с чистота — оттуки и веществата, свят на мирна взаимоотношения и любов към човека и природата. И да имаме един свят смисъл на живот — една кръв“. Казано съвсем съвместно, във всеки здравомислещ човек — седем Бог — богът на разума и доброто. И ние в името на живота и красотата трябва да се съобразява с този Бог, независимо дали сме вярващи или не, дали сме католици или православни, дали сме от Европа, Азия или Америка. Доброто, чистотата на душата и природата — тях най-голямата блага са за всички ни. И всички сме отговорни за тях — и пред Бога, и пред хората. И пред бъдещите.

Интервю, дадено на в. „Алтема“, бр. 47, 23. 11. 1988 г.

† ВИДИНСКИ МИТРОПОЛИТ ДОМЕТИАН

ДУМАТА «ПРАВСТВЕНОСТ» НЯМА НЕМОЖЕСТВЕН ЧИСЛО

Въпрос: Ваше Високопреосвещенство, Вие сте член на Инициативния комитет на „Екодунав'88“. Какво кара Църквата като институция да вземе участие в екологичното движение?

Отговор: Екологична поставя не само икономически или политически, а и морални проблеми. И Църквата като социален органи-

зъм има своето място в живота на обществото, най-вече във възпитателната сфера. А моралната, възпитателната страна на екологичната проблематика придобива все по-голямо значение. Всеки човек в своята дейност трябва да има не само професионално, а и, нека го наречем, човешко отношение към нещата. Защото всяка придобивка, всяко изобретение са полезни за човеште не само в стопанския или политически отношение. Не може да бъде в полза на човека онова, което е в ущърб на природата. То трябва да бъде полезно не само за живещите днес, но и за следващите поколения. И не случайно прозвуча призивът на ученика — всеки в своята сфера да направи послоното за превъзпитането на човека: да се грижи да пази не само своето, но и чуждото, общото.

За нас, вършателите християни, нашата планета е дадена на човека от Твореца със задължени да я обработва, да се равня на живота. Работейки за опазването на природата, човек си работи не само за своята лична облага; чрез своя труд той облагоденява не само себе си, но и другите и с това изпълнява своя човешки и християнски дълг към Съзателя.

А наградата е голяма. Какво по-добро от това да димаш чист въздух, да се ридваш на зелени доли и плодни дървета, да пишеш стихове, да играеш на открито, да си правят и само това, което работи на твоите дена, на твоите близки, на твоите съседи, на човека като цяло.

Въпрос: В обмото дело за спасяването на природата ролята на Църквата е роля на възпитател. Каква са истините възможности за изпълнение на тази мисия?

Отговор: Този, който е озанитан да се отнася дружески към своя събрат, който споделя блага на земята с чувство на отговорност не само пред себе си и собствеността си съвест, но и пред останалото общество, върши едно благородно дело. А всичко това е залегнало в учението на Църквата. Не говоря само за десетте Божии заповеди, тука става въпрос и за запазването на мира, покое и казано: „Близки са митрополитите...“. А митрополитите работи извънредно за пречистването на обществото, тъй и самата екология много страда от натрупването на отъждени.

Атомната енергия никога повече не бива да се обръща срещу човека. А това значи, че и изолувано или за мирни цели трябва да е абсолютно обезопасно. И когато едни творци, един учен разсъждава от тази гледна точка, когато работи за безопасността на човешкия живот, не се стреми да бъде полезен на всички със сълтането, че трябва да върши добро по принцип — това е и нашето, християнското учение, тъй като в основата му е залегнал принципът да се върши добро. Целта на Църквата е да възпитава у човека търпимост, почитание един към друг, любов към другия. И докогато всичко това се прилага в отношение на живота във в прирлата — не можем да не търсим началото в нашата съвест, в нашия дух, в нашата душа, в нашите мисли. Колкото те са по чисти, толкова по-чиста ще бъде и околната среда.

Въпрос: С други думи, не бива да правим разлика между християнска нравственост и общочовешка нравственост?

Отговор: Разбира се. Истината е една. И християнството също съществува тази морална сила и нравственост да добиват все по-общочовешка, да се стреми да бъде полезен на всички със сълтането, че трябва да върши добро по принцип — това е и нашето, християнското учение, тъй като в основата му е залегнал принципът да се върши добро. Целта на Църквата е да възпитава у човека търпимост, почитание един към друг, любов към другия. И докогато всичко това се прилага в отношение на живота във в прирлата — не можем да не търсим началото в нашата съвест, в нашия дух, в нашата душа, в нашите мисли. Колкото те са по чисти, толкова по-чиста ще бъде и околната среда.

Въпрос: Видинската старпяха граници с Дунав. Ше се предприеме ли в нея всякаква акция, свързана с опазването на реката?

Отговор: Пред Дунав, пред природата, сме отговорни всички — и вярващи, и атеисти. Специално за сметан на една от близките месечни конференции на епархийските свещеници от епархията да проседа с тях беседа за екологията. Например за мястото на християнства, на свещенослужителя в борбата срещу замърсяването на природата, в сътрудничеството с други организации за подобряване на екологията. Тази тема е от своя страна била издигната в своите проповеди. Навистина, скромен принос, но голямото трябва от млакото.

Що се отнася до конкретни акции, сметам, че вяршателите християни на драго сърце не се присъединят към тях заедно с другите обществени сили като например Отечествения фронт, Червеня кръст и прочие.

Въпрос: Как оценявате резонанса от „Екодунав'88“?

Отговор: Трябва да признае, че конференцията надхвърля моите очаквания по отношение на обществената заинтересованост във всички дунавски страни. Голям интерес бе проявен и към присъединяването на този форум на религиозните дейци. Това според мен е единственото в своите проповеди. Навистина, скромен принос, но голямото трябва от млакото.

Разговора водят
Евлогий РАЧЕВ

„Угнетав ја те скриб, — учи и св. Анастасиј Александријски, гонит ли те, вистават ли против теб, — в божествените псалми ше намериш наставлене односно всичко това“.

За неопходноста да се четат псалмите блаж. Августин казвал: „Четенето на псалмите чаква душата, призовава ангелите на помош, прогони демоните, разсева ѓмамата, събдижува на свистот... За грешника човек се укрепува на ума, загладува на грехове, подобно милостивата на светните. Подсвида вярата, надеждата, љубовта, като слыште просвешава, като вода отчиста, като огън като и като елей насила“...

Правда всичко то ва св. Иона Златост, занитат: може ли да се изостави четенето на псалмите, отговорил: „Подобре е съкне-то да спие само хоз откогато доде се изостават псалмите“.

Такава е сшата св. Отца Макарија Великија казвал:

„Но освен поредието четене на псалмите, в богослужението љва четене на отделни псалми, съобразно значението на љвкото моменти от богослужитието. Такава е четенето на шестоспалмито. То ва шесте псалми — 37, 62, 87, 102 и 142, които са съставна част от утринното богослужение. Докато вечерното богослужение паломия в началото си величието на Бога като Творец, започнаво със 103 псалом, утринното богослужение в началото си паломия пророшеските предсказания за новозаветните времена, поради което тези псалми се четат, за да паломият за тимието времена на езичка заблуда и неверие. Като пресветла авезла са засялал пророшеските предсказания за Месанските времена — идването на Месия, Избавителя от греха, Спасителя Христа. Изразяващи тази мисъл, псалмите вклучени в шестоспалмито се четат в полумрак, като пред св. оттар се поставя да блести като светла звезда сред ш светляци, светилната на които изразява пророшеските предсказания за вярата в бъдещото спасение. Това и молитвите влз втората част на шестоспалмито, които освенничат чете в това време пред св. оттар се наричат светилници. Колко затрговача са тия молитви, които той тайно чете от името на всички присъстваващи и всяк ки вярващи! Каква тайнственост се открива в този момент от богослужението! И ако човек се замисли с всичко съзиане на това, което означаваш полумрака като слуша четенето на шестоспалмито, не може да не дойде до сърдечно умиление. Свешенникът, засветлени пред светлата звезда на Холата на Месия, влз и на бего — Спасителя Христа. Затова и устаню, спазваю ижкьде, е предвидено Великата ектена след зичане на шестоспалмито да се проинава отзив пред Царските двери. И след като се залее: „Бог Господни си се љви, благословен е Ижецят в име Господне“, тогава се запалват свешатите. До тоя момент богомолничите стоят по местата си неподвижно с молитвено съсредоточение в четенето и едва едваваа трябва да си запалят свешите, ако не са сторили това по предпа“.

Сега нека проследим богатството на мислите, които се издвпат от шестоспалмито. Тия псалми са истинска духовна съкровишница на молениа, съкрушения, пропси и славословия, от които всеки може да почерпи неопходното за себе си. Влз всеки момент от живота си, каквато и скриб да угнетява никого, в тей тоя ше намери нужното утешение и успокоение. Нима не имаме лични врагове, нима имаме житейска несправдливост, нима не боледува и не страда душата ни, когато не е в състояние да носим бурята и влнечието на житейското море? В таква печална минута Псалмопевецът ни насочва към Бога!

„Господи, колко се умножиа враговете ми! Мнозина вистават против мене; мнозина казват за душата ми: за него спасение няма в Бога“ (Пс. 31—3). Множество врагове окръжавали св. пророк Давид, Но той — праведникът — не се побоял от тях, защото в Господна видела своето спасение: „Ти, Господи, си дит пред мене, моя слава, и Ти въздигнал главата ми...“ Нима да се уплати от десетте хиляди луде, които отаред са се опълчили против мене...“ Ударил по лицето всички мои врагове и трошил зъбите на нечестивите“ (Пс. 33—7). Псалмопевецът горешо моти Господа за занита пред враговете и твърдо се надява на Неговата помош. Чувствавайки себе си грешен пред Бога, той искрено скриб за своите грехове: „Безаконито си съзиавам, съкрушаван се заради греха си... Не ме оставай, Господи, Боже мой, не се отдалечавай от мене; подобряй ми на помош, Господи, Спасителю мой!“ (Пс. 37:19, 22 и 23).

Ты се моли с думите на Давида грешната душа, трепери, съзиавайки дълбошното си съкрушение: „Господи, в яроста Ти не джубиш вля и в гнева Си не ме окръжавай“ (Пс. 37:2). Нима мир в душата на грешника! Греховите и безаконията му, като че си превинчили Божното љгьотрпение. Като тегло бремс те го измъчвал и гнетат: „Сърцето ми трепери; монте сили ме напуснаха, и светилната на очите ми, — и не љва има у мене“ (Пс. 37:11).

Близки, приятели и еродични са изгезалати съкрушени грешник. Намирайки се в такова състояние, той не може да намери никаква помош и утешение. Враговете му се радват за неговата погнба и кроят нови копити. Св. цар Давид горешо исторически — за своите врагове, а вярващият християнин трябва да мисли за забава от непознатите врагове — демониите. И то, повланение в праха грешник, от да дълбошито си казвал: „Не ме оставай, Господи, Боже мой, не се отдалечавай от мене; подобряй ми на помош, Господи, Спасителю мой!“ (Пс. 37: 22—23).

Колко трогателно, живо и нагледно е изобразил тук Псалмопевецът страдашата на клецата се душа на грешника! Изпадна душешите си терзания в покаян вълт, грешникът отново се стреми към Бога: „Бог, Ты си Бог мой, Тебе търс от рани зори; за Тебе жидува душата ми, за Тебе чете влтата ми в зоря палом; нехвална и безводна, за да видя Твоята слава, като Те видя, нехвално тишишот“ (Пс. 62:1—3). Душата на грешника, като че ли започна

да се успокоява, то отново възлага всичкоото си упование на Божията милост и помош.

След прочитане първите три псалми от шестоспалмито, по време на краткото славословие на Пресвета Троица, свешенослужителът излиза на соле и пред Царските двери джорично светилничави молитви тжко, без да се прекръсва четенето на останалите три псалми. Тук той се молт и проси от Бога благодатна помош за народа. Моли се за мир, за избавление от греховна смърт и за запалването ни под Божия покров. Той се моли на Господ да приеме нашите молитви и да не отблъсна нас — недостойните, а да ни пришти волитите и неволни сътрпения и да ни причисти според Своята неизказана благодат към люда на избравите. А в това време от влара четешт с думите на Давида вика от дълбините на душата си: „Господи, Боже на моето спасение! Денем и вощем викам пред Тебе: да влзеш пред Твоего лице молитва моя, каквото укото Си към молбата ми; азшото душата ми се насита на нещастия, и жидот ми се се вриблико до презноднатост“ (Пс. 87:2—4). Отново се чува скрибта на клецата се, който ридат под тежестта на своите грехове. Поканеният облекчаваш душата и волитите на грешника преминават в молитва, благославица името на Господа (Пс. 102) и прославяща Неговото дивно величие: „Благославяй, душо мой, Господи и не забравай ни едно от Неговите благодеяния. Шедър и милоштен е Господ, дълготърпелна и многомилостив...“ (Пс. 102: 2, 8).

Принесено от все сърце покаяние успокоява душешата скриб. Благодатното мирание с Бога узгешава душата, по все още тя е в греховите си и затова трепери от праведния Божий съл. Целият живот на човека е влз с множество безакония и грехове. Но „шедър и милоштен е Господ, дълготърпелна и многомилостив: Той не се гнева докрай, нито се вечно сърдит. Той не љви стори спора на нашите грехове, нито влз възладе според нашите грехове; защото колкото е високо небо над земята, толкова е велика милостта (на Господа) към онова, които се боит от Него; колкото е далеч изток от завла, толкова е отдалечена Той от нас: нашите безакония; като баща милава синов, тжй и Господ милава онова, които Му се боит. Защото Той знае нашия състав, помни, че ние сме пръст. Дитне на човека са като трева; като полски цвят — тжй дълби тоя“ (Пс. 102:8—15). Човек, в покаяно настроение като слуша тия слова не може да не почувствува Божията милост и умилително да не се затроне. Но го тжко значеност за това е — съсредоточен в себе си в полумрака, при блещуване само на кандилата и свеша на светляника пред св. оттар, при љвна тишина — до уните му да љват думите на псалом, проинаващи с подхождащ молитвен тон от чета.

В последния, шести по ред псалом от шестоспалмито, отново се чува сърдечния вълт на съзиавания се в грехове човек: „Господи, чува молитвата на несправдлив човек, когато се чува в влвай сш с Тво раб“ (Пс. 142:1—2). Накрая, упокоен от душевните страдания, укрепен с надеждата на Божешото милосърдие, грешникът моли да бже приета неговата молитва.

И така, в скриб, покаяние и надежда в Божешото милосърдие е състояние на грешната душа. Всички душевни влнения в един съкрушителят любовник се издват в божественото шестоспалмито. Това истинствна и жива беседа на душата с Бога. Нека и не пренебрегваме тази беседа, а да бждем уверени, че колкото и да сме потънали в греховния мрак, колкото и дълбоко да са застанали нашите сърца в порочи, то неспитижно тия чудни псалми ше ни привеждат в умиление и ше ни насочат по љмта на покаяние и на душеспасение. Трябва да призоваваме името Божие, да въздаваме хвала на Господа и да Го прославяме не само със своите молитвени желаниа, не само с наши думи, но и с тия на богослужитието. Тогава ше почувствуваме обновителна промяна у нас.

От всички нас — християните по време, когато се чете шестоспалмито се издвпат да свемд послеза надуло, да преклоним смирено не само главо, но и ума си и да насочим сърдечните си оми към Всеомгълния Бог. Да озвучим нашите немощи и да помим, че сме влз с грехове и отдалечени от истинското благошестие. Да принаме в покаяние и със сърдечно умиление, внимателно да слушаме божествените слова на Псалмопевците. „В храма като стоим, да мислим, че сме на небо“ — ни приквива св. Царява в таква скръзря на утринното богослужение през Великата и в таква скръзря на подобава християнствена служба шестоспалмито. И ако изнание подобава християнствена препорука, то скоро ше се убедат в благодатворна сила на псалмите.

Перомонах КЛИМЕНТ

КАЛЕНДАРИ

Всякога Нова година в живота на народите е била събитие, което се е празнувало особено тържествено.

Но първият ден на годината не винаги е бил определен за отделни народи и през различните епохи по един и същ начин и поради това е имал различна от новолни година.

За да се ориентира влз времето и за негово то измерване старите културни народи приемали за негово начало периодично повтарящи се в природата явления.

Древните египтяни измервали времето чред годишното обикляне на Слъншето около Земята. Така в 4228 г. пр. Р. Хр. се появила сълънчева календар, в който основната единица е времето между две последователни преминавания на Слъншето през пролетен равнинен планетарен пункт на 365 градуса и 48 минути, 48 секунди и 0,33 секунди. Поточни измервания показват, че двата интервала от време е различен за различните години и затова

се према за база времето на 1900 година.

Началото на римското летоброене започва от основополагането на Рим в 753 г. пр. Р. Хр. Годината се е брела по лунни месеци и е започвала на 1 март. Затова имената на седмицата, осмия, деветия и десетия месеци са имали за начало месец март и се наричали: септември — (септ — 7), октомври — (окто — 8), ноември — (ноем — 9) и декември (децем — 10).

Римските основателни дните с числителни 1, 2, 3... и т. н., а са се ориентирани по фазите на луната. Всеки месец за тях започвал с настъпването на новолунието и този първи ден се наричал „календа“ от латинския глагол „калес“ (бъзваставан, възлзасам) или „диес календа“, т. е. дните които трябва да се възвестят, защото жреците възваставали на народа настъпването на календите, т. е. първите четири. По това правило дните са се брели по календите (1 число), ноември (7 числа), април (15 число) и пр. Така например мер два дни преди януарските календи започваха 30. XII., три дни след априлските или бид 18. IV. и т. н.

От календите е ставало регулирането на гражданските отношения и срокове, по тях е ставало преброяването на месечните дни, от тях се е новили и днешния календар.

През 46-та година пр. Р. Хр. Юлий Цезар със съдействието на Александрийския математик Созиен въвежда египетската слънчева година с по 365 1/4 денонощия, която три години са имали 365 денонощия и четвъртата 366 денонощия.

Оттогава началото на Новата година започва на 1 януари, в който ден и новите консули са встъпвали в длъжност.

Края на годината се е празнувал от римляните особено тържествено с терминалите на 23. II. (който бил 6-ти ден преди мартиевските календи) и се наричал „диес секстус ате календас мартиас“. Но в наши дни в всяка четвърта година гражданския календар има изоставане от астрономическите с един ден, тоа изоставане ден се приемал като „втори шести ден“ т. е. „диес бис секстус...“ и се прибявяло като 24. II. След като император Константин Велики преброя колчанския календар в Източната римска империя, Византийската църква продължила да нарича високосната година „бис секстус“ или на новогръцки „висектос енисафтос“ от където етимологически като „високосна преминала“ и в българския език.

На 22 декември най-малкия ден в годината, според римската митология е бил отдавана почит на Сатурн, като бог на посевата и земеделието. Първоначално празника е траел един ден, за да стане при император Дометиан седемднешен. Известният в миналото наш учен проф. др. Нв. Велков, като е изследвал чествуването на сатурналиите в Друросторум (дн. Салистри) в лагера на XI Клавдиев легион, доведен тук от Павония при император Траян, разказва че всяка година се хвърлял жребий кой ще играе ролята на Сатурн. На спечелил се обличал царския мантия и му била отдавана почит като на цар в продължение на един месец, след което бил пренасян в жертва на Сатурне. Когато жребиът се паднал на един от войниците на име Дазий той поразил това, че бил християнин отказвал да участва в сатурналиите и през 303 г. пр. Р. Хр. бил съден и посечен. Така като приел мъченическа смърт, той прославил истинския Бог.

Въведеният от Юлий Цезар календар е с разлика от действителното време за обикновено на Слънцето около Зенита с 11 минути, 14 секунди и 0,92 секунда. Това води до изоставане на календара от времето с 3 денонощия за 400 години.

За да отстранят тази разлика, астрономът Клавий през 1582 г. въвел-рива корекция на календара, като след датата 4 октомври се преминало направо на 15 октомври. За да се избегне в бъдеще по-нататъчно натрупване на височината разлика, се приело от стотните години 1600, 1700, 1800, 1900, 2000 и т. н. да бъдат високосни само тези, на които първите две числа се делат на четири.

И този календар, наричан „нов стил“ не е напълно точен и изостава с 26 секунди годишно, което довежда до разлика от едно денонощие за 3300 години, което няма голямо практическо значение в живота.

В нашата страна календара от „нов стил“ е бил въведен през 1916 година, когато разликата между календара и слънчевата година е била 13 денонощия. Изнамнянето е ставало на 31 март, който дата е била поседлава не от 1 януари, а от 14 април.

Календара на древните маи, според който те са отчитали събитията в живота, е разделяла годината на 18 месеца, като всеки месец е имал 20 дни. Всяка година към него се прибавял допълнително още по 5 дни. По този начин на всеки четири години се обривал допълнителен деветнадесет месец също от 20 дни. Седмичав според техния календар е имала 13 дни.

С учудваща точност жреците на маите са изчисляли продължи-елността на годината 365, 2420 денонощия, докато според днешните астрономически изчисления тя е от 365, 2422 денонощия.

Мохамеданското летоброене има за начало 16. VII. 622 г. сл. Р. Хр. — деня, в който Мохамед — основоположникът на мюсюлманството — избягва от Мекка в Медина. На арабски език този ден се нарича „днина или ефир“. Мохамеданската година се състои от 12 слънчеви месеца с 354 дни. Тя е по-кратка приблизително с 1/3 част от европейско летоброене съответстват 103 лунни години по мохамеданското. За да се намери една мохамеданска година на коя година от европейското летоброене съответстват, мохамеданската година се дели на 33, получаващо число се изважда от нея, след което към резултата се прибавя числото 622. При това следва да се има предвид разликата от шест месеца и половина между едната и другата година. Защото Днина започва на 1 януари, а другата на 16 юни.

Интересно, но за съжаление все още недостатъчно добре изяснен от историческата наука, е календара на българите. Након, като свързват името на почитания от българите бог Тангра с името на звездата Тангра, която през 2824 г. пр. Р. Хр. се намирала в центъра на небесния свод, приемат, че то датира оттогава. Други въвеждат на хукаската теория за произхода на българите приемат, че началото на българското летоброене започва със смъртта на хукаския вожд Атила. Във всеки случай той е един от най-старите в света и има хилядолетна история.

Подобно на летоброенето на всички народи от алтайски произход и календарът на българите има за основа цикъл от дванадесет лунни години, всяка от които е носила името на някое животно: I — сомор (мишка), II — шегор (вола), III — вер (вълк) и т. н.

Месеците в годината са се означавали с числителни: първи — адем, втори — неказветен, трети — азем, четвърти — тутом и т. н. Неизвестно остава, по какъв начин се е означавала смяната на дванадесетгодишния цикъл.

Годината за българите започнала от най-късия зимен ден — 22 декември. Тя била разделена на тримесечия, като първия месец във всяко тримесечие е имал 31 дни и е започвал в неделя, а останалите месеци са били от 30 дни, като втория месец от тримесечето е започвал в срела, а последния в петък. Така са се получавали 364 дни, към които се прибавял новогодишния, най-късия зимен ден, който нямал име. През четири години се прибавял също без име и най-дългия слънчев ден.

До нашето освобождение от османско робство в нас са паднали 13 „вечни“ и 107 обикновени календара. Първият български календар от епохата на Възраждането е „Календар или месецослов вечния“ на Цвято Хаджижоргиев от Панагюрище. Издаден е през 1818 г. в Будапеща. Той е имал чист църковен характер. През 1840 г. в Букурещ е издаден и втория „вечен“ календар от Христолюб Сивчан — Николов от Самоков. Първият обикновен календар е издаден в Цариград през 1842 г. от Константин Огнянович, а последния през 1878 г. от Стоян Маринов в Търново.

През различните епохи отделните народи, съобразно своето културно развитие и в желанието си да измерят неизмеримото и нормират времето, са създавали всеки от тях свои календари, според които са отбелязвали историческите събития в живота си и са ги датирали.

Димитър МАКЕДОНОВ

ХУДОЖЕСТВЕН ОТДЕЛ

НОВОГОДИШЕН ХИМН

Камбаната тържествено звъни и влива свята вяр във сърцето.
О, Госоди, прати ни светли дни,
да има радост предом по побето.

В простора в танец тичливо летят
снежинките над ниви и градини;
през пресните разтвара слънчев път
по твоят воля Новата година.

Срещтичте ми с много радост янес
играчки по слънчката нарежда.
За твоите идаване и в твои чест
каждило си наля със надежда.

И пред инопата на колене
заставам аз молитвено, смирено,
И чувствам как ти тутакси отне
злинките от душата прегрешена.

Посрещам аз годината сега
сред химните за вървата дъчиста,
та Бог да поведи като снега
душата ми во век да бъде чиста.

Стефан В. СТЕФАНОВ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Проф. Антоан Хубачков — отг. редактор, членове — асст. Иван Рашинов, асст. Владимир Вагъардисев, техн. редактор-коректор — Тодор Лазаров

СИНОДАЛНО ИЗДАТЕЛСТВО — 1090 София, ул. „Оборитна“ 4

Директор в администрацията — 87-56-11

Редакция — 89-51-15

Счетово — 421 111 609 001 0, БНБ — Софийски градски банк

Годишен абонамент — 6 лв.

ДП „Религиозен“ вкл. „Духовен“ 82